

متن پرسش

سلام علیکم: ۱. چرا انقدر که از گناه ناراحت می‌شویم از ثواب خوشحال نمی‌شویم؟ (اگر بخواهیم بگوییم که مثلاً نمازمان نماز واقعی نیست. خب از آنطرف هم گناهمان گناه واقعی نیست!) ۲. در توجه به انسانیت خود و با در نظر گرفتن امام معصوم و به ظهوری که هرکدام از آن معصومین داشتند، چگونه باید خود را بشناسیم که با کدام حقیقتی که امامان به ظهور رساندند، می‌توانیم به مقصد عبودیت برسیم؟ (همانگونه که امام صادق علیه السلام فرمودند که کشتی حسین بن علی علیهما السلام بزرگتر است و در جمهوری اسلامی هم مشهود است که شهادت برای خیل عظیمی راه است و اینان با مسیر امام حسین همراه شدند.)

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. ظاهراً در ارتکاب گناه، احساس محرومیت از فیض الهی که ما را فرا گرفته بود، بیشتر احساس می‌شود تا انجام کارهای معنوی، که در واقع ادامه حضور در همان فیض الهی می‌باشد. ۲. مهم آن است که در عبادات، عزم عبور از حاکمیت شیطان و استکبار با نظر به عزم حسینی «علیه‌السلام» مدّ نظر باشد. موفق باشید